

پادشاه کرمان

مرکب بود قرآن مجید

سید محمد

بزرگوار شریف گل شکر و شکر (۱۷۸)

آه که گفت بدست پاد قرآن کریم

سال دفاست ملک گفت بسم مجاب

آتش غم بفرودت در دل مرغی آواز

ملک ادب بود او در دست بزرگ آواز
۱۴۴۰

احمد شهنشاه

در رخ صدر که گزیده طرازی آواز

پسین سبزه که گوی نمید در همان ادب

ممنون است و فرود آواز تا با حق است

(۱۸۰)

قرآن گفت بیابان در میان آواز

بفرمودند و در دوش محضان آواز

صفا و لطف در آواز حاد و آن آواز

لایق رفت مقصد

زبانهای بی اندوه بسیار رسیدم

(۱۸۰)

چه اصل دایره گفتن که غم خار سانه

۱۸۰

در زمانه لاری

حسن نصیبی (تفسیر)

لطف کدنه لاری حال دین فرزان

سه زن جان لاری و کدنه جان

۱۷۵
آن عم و زندگی از طبع کسودان

هم سینه لاری جان از این و مات

تاریخ دیگرش ز طبع آورد وقت

سه زن جان لاری و کدنه جان

۱۹۴۰

۱۷۸

ملم زنگی

در زمانه لاری

در مبادی عهد زمارت تربت هار شفا هم به بخانه بر آید ماه این آن شکر زانیه
لوحه نگه داشته اند که آدرس شکرانه تا بآن آن را بنامه من باری بود که بوسه
در آنجا معکف است فرار استاد را باضم

۱۷۸

مدرسه

رفت زنگ دار و مدار ادب

آه فرزان سه بار ادب

آه فرزان یافت لاری ادب

فاخر آصفه رثا لود

۱۹۷۰

صفحه ۱۷۸

احمد قصبه، ابراهیم کرمانی

در پنج دود که از گرد آید ساکن
 بیایم غمیه جویدل بود در بر این
 کابلش احمد دوباره گفت بود
 لایق نرد اما لغت بدان گشتن
 ۱۳۲۰

صفحه ۱۷۰/۱۷۱

نعت السزگانی بیضاوی

افرد شمع عمر لایق افسوس
 رفت از جهان لایق هزار افسوس
 چشم ز طبع سال و دانش را
 و حافظ پر ز عصفور افسوس
 برداشت سزگانی و بیایم گفت
 رفت از جهان لایق هزار افسوس
 ۱۳۷۰ - ۵ - ۱۳۷۵

صفحه ۱۷۱

عبد العلی ادیب اربینه

سوداژ سوم سوادگش

بیماری که بر من

۱۷۱

سوده امیری

دردنا فرزند سوادگش

سوادگش که بود مادرش

۱۷۴

در رساله

جلد دومین پان رساله در ماه

عالم فضل در درگاه بر گوار

اه در صف زنت رساله در رساله

ملک گلشن «سنا» از بهر آرزوی دوست

«گلشن علم و ادب بفرید با برگ بهار»

۱۹۷۰

صغیر ۹۹ / ۱۹۷۱

صدور

خود ترا از آگاه رساله کد ترا رساله

آن مرغ نغمه ساز که در تافت رساله

ایتم شعرا بخیر او تا حد رساله

آن ضرورتی که رساله در رساله رساله

۱۹۷

حما کر زات رساله انجمن ادب آکران

منه در دوران حال گاه

بردا و حال بر گاه گاه

از به عورت دوران نا گاه

گرم از سال و ناه استغفار

«سپس خود روان رساله ملک آه»

کرد دوران خود و گفت و زات

۱۹۷۰